

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 614/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť D. V., zastúpenej advokátom JUDr. Františkom Vavračom, Horná 51, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo 70/2013 z 2. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2014 doručená sťažnosť D. V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžo 70/2013 z 2. júla 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania rozhodnutia ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný správny orgán“) o rozklade č. 678/2005/52/SKP-RK z 21. decembra 2011 (ďalej len „rozhodnutie o rozklade“), ktorým bol zamietnutý rozklad sťažovateľky proti rozhodnutiu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) č. 687/2005/52/SKP z 30. augusta 2011 o pozastavení výkonu jej správcovskej činnosti z dôvodu, že Prezídium Policajného zboru, Úradom boja proti korupcii, odborom boja proti korupcii Stred, Banská Bystrica jej bolo vznesené obvinenie pre pokračujúci obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, ktorého sa mala dopustiť priamo pri výkone správcovskej činnosti tým, že vo viacerých prípadoch investovala finančné prostriedky získané zo speňaženia konkurznej podstaty do subjektu, „... ktorý nie je chránený pred náhlou insolventnosťou prostredníctvom bankového dohľadu Národnej banky Slovenska“.

V žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu sťažovateľka tvrdila, že predmetné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia z týchto dôvodov:

a) Ustanovenie § 25 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2005 o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správcoch“) nie je tým ustanovením, podľa ktorého mal žalovaný správny orgán v jej veci postupovať, keďže toto ustanovenie je len predpokladom, ktorý určuje prípady, keď sa správny orgán musí zaoberať otázkou, či v konkrétnom prípade prichádza do úvahy prerušenie činností správcu alebo nie. Žalovaný správny orgán mal v danej veci na zistený skutkový stav aplikovať § 25 ods. 5 zákona o správcoch, ktoré určuje vlastné podmienky tohto rozhodovania.

b) Nesprávny bol postup žalovaného správneho orgánu aj v tom, že zákonom povolenú voľnú úvahu odvodil z § 25 ods. 2 písm. a) zákona o správcoch, hoci toto ustanovenie zákona správne uváženie neumožňuje. Predmetné ustanovenie neurčuje

hmotno-právne podmienky konkrétneho právneho posúdenia, a preto jeho aplikácia má za následok nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia.

c) Argumentácia žalovaného správneho orgánu tzv. vonkajšími podmienkami (ktorými je „váženie“ individuálnych záujmov sťažovateľky a verejného záujmu) neprichádza do úvahy. Pri úvahe o pozastavení správcovskej činnosti sú relevantné len tzv. vnútorné okolnosti, ktoré sú vymedzené tak, že okolnosti týkajúce sa dôvodu, ktorým je vznesenie obvinenia, spochybňujú, že správca bude vykonávať správcovsčú činnosť riadne. Ak bola premisa, z ktorej vychádzal žalovaný správny orgán, nesprávna, jeho postup môže byť správny, ale nesprávne je jeho rozhodnutie, ku ktorému uvedeným postupom došiel.

d) Ak správna úvaha žalovaného správneho orgánu vychádzala z nesprávnej premisy, došlo k „*extenzívnej interpretácii*“ kompetencie správneho orgánu, a teda k postupu priečiacemu sa čl. 2 ods. 2 ústavy.

e) Rozhodnutie o rozklade bolo vydané na základe nezákonného postupu žalovaného správneho orgánu, je neodôvodnené, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Krajský súd o žalobe sťažovateľky rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 S 23/2012 z 18. októbra 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala „*zúžený rozsah prieskumu a to v rozpore so zákonom. Rozsah prieskumu mal byť vykonaný v rozsahu tých dôvodov, ktoré boli nastolené ako zásadné námietky vyvolávajúce pochybnosť o zákonnosti postupu a rozhodnutia. Každý z uvádzaných dôvodov mal byť preskúmaný samostatne, ak ej každý dôvod relevantný k posudzovanej veci, pričom s každým z týchto dôvodov sa mal súd vysporiadať a odôvodniť prípadnú jeho nesprávnosť. Ak súd ignoroval všetky dôvody žaloby s výnimkou jedného, na ktorej postavil zamietajúce rozhodnutie, ide tu o jasný prejav svojvôle.*“.

Podľa názoru sťažovateľky mala byť jej vec pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia s ňou riadne prerokovaná ako s osobou dotknutou, aby sa mohla vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, tak ako to zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy. Rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa majúce „*sankčnú povahu*“ tento závažný

deficit obsahovalo, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu považuje sťažovateľka za formálne, keďže na jej podstatné odvolacie námietky nereagoval. Celý postup odvolacieho súdu je tak podľa sťažovateľky svojvoľný a arbitrárny.

Sťažovateľka tiež argumentovala, že v súvislosti s jej trestným stíhaním pre úmyselný trestný čin, pre ktorý jej bola pozastavená činnosť správkyni, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 To 75/2013 z 1. apríla 2014 bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený a vec mu bola vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. V predmetnom uznesení odvolací súd konštatoval, že z hľadiska posúdenia trestno-právnej zodpovednosti *„platná právna úprava ukladá správcovi iba všeobecnú povinnosť postupu pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou, a nie zodpovednosť tak, ako sa predpokladala vo vznesenom obvinení“*.

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd rozsudkom NS SR č. 2 Sžo/70/2013 zo dňa 2. júla 2014 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok NS SR č. 2 Sžo/70/2013 zo dňa 2. júla 2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľke D. V., správcovi... priznáva náhradu trov právneho zastupovania v sume 284,08 €..., ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd poukazuje v spojitosti s tým na to, že petit sťažnosti napriek tomu, že sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, vykazuje nedostatky. V návrhu na rozhodnutie vo veci samej totiž chýba špecifikácia konkrétneho práva obsiahnutého v čl. 48 ods. 2 ústavy. Z obsahu odôvodnenia sťažnosti však bolo ústavnému súdu zrejmé, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a v tom zmysle ústavný súd ustálil aj petit sťažnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (m. m. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme,

pretože je jednou zo záruk toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné.

Ústavnosť konania pred orgánom verejnej moci (vrátane súdov) predpokladá, že orgán verejnej moci koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, obdobne aj II. ÚS 9/00, III. ÚS 199/08).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podstata námietok sťažovateľky spočíva v jej nesúhlase s rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý je podľa názoru sťažovateľky neodôvodnený, keďže sa v ňom najvyšší súd nevysporiadal so zásadnými odvolacími námietkami sťažovateľky. Sťažovateľka namietala, že nesprávnosť postupu žalovaného správneho orgánu spočívala najmä v tom, že zákonom povolenú voľnú úvahu (správne uváženie) odvodil z § 25 ods. 2 písm. a) zákona o správcoch, pritom toto ustanovenie správnu úvahu neumožňuje. Uvedená nesprávnosť má podľa sťažovateľky za následok nesprávne rozhodnutie. Ďalšia podstatná časť argumentácie sťažovateľky spočíva v tvrdenom odopretí jej práva oboznámiť sa a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zo sťažnosti a z jej príloh je zrejmé, že rozhodnutím žalovaného správneho orgánu (ministerky spravodlivosti) č. 678/2005/52/SKP-RK z 21. decembra 2011 v spojení s rozhodnutím ministerstva spravodlivosti č. 678/2005/52/SKP z 30. augusta 2011 bol sťažovateľke pozastavený výkon správcovskej činnosti. Citované rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 27. decembra 2011. Dôvodom pozastavenia výkonu funkcie správcovskej činnosti bola skutočnosť, že Prezídium Policajného zboru, Úrad boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii Stred, Banská Bystrica uznesením ČVS: PPZ-193/BPK-S-2010 z 15. júla 2011 začalo proti sťažovateľke trestné stíhanie pre porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 3 písm. b) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Ministerstvo spravodlivosti začalo správne konanie o pozastavenie výkonu činnosti správcu proti sťažovateľke na základe jej oznámenia o tejto skutočnosti.

Žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu podaná sťažovateľkou na krajskom súde bola rozsudkom krajského súdu zamietnutá z dôvodu, že žalovaný správny orgán postupujúc v súlade s § 25 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde disponuje právomocou s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu rozhodnúť o pozastavení činnosti správcu konkurznej podstaty. Podľa názoru krajského súdu žalovaný správny orgán rozvinul správnu úvahu o skutočnostiach, ktoré ho viedli k danému rozhodnutiu vydanému na základe uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľke pre úmyselný trestný čin súvisiaci s výkonom správcovskej činnosti. Súčasne krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval procesné pochybenie prvostupňového správneho orgánu, ktorý začatie správneho konania sťažovateľke neoznámil, avšak vzhľadom na jej vyjadrenie z 15. júla 2011, v ktorom svoje konanie v súvislosti so vznesením obvinenia vysvetlila, ako aj charakter dôvodu, pre ktorý jej bola činnosť správkyne pozastavená (uznesenie o vznesení obvinenia pre úmyselný trestný čin pri výkone správcovskej činnosti), uviedol, že jej právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom odopreté nebolo.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia v tejto súvislosti uviedol:

„V preskúvanom prípade konanie začalo, z podnetu správneho orgánu - žalovaného, a to na základe oznámenia žalobkyne, že jej bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia pre úmyselný trestný čin súvisiaci s výkonom správcovskej činnosti. Iný dôkazný prostriedok neslúžil ako podklad pre rozhodnutie žalovaného. Žalobkyňa vo svojom podaní zo dňa 15. 7. 2011 vysvetľovala dôvody svojho postupu pri nakladaní s finančnými prostriedkami náležiacimi do konkurznej podstaty ako i následné aktivity na vymoženie jej konaním vzniknutých pohľadávok úpadcu. Tieto dôvody zopakovala v podanom rozklade. Je preto zrejmé, že žalobkyňa v priebehu konania (už od jeho začatia) bola oboznámená s jediným podkladom rozhodnutia žalovaného, uznesením o vznesení obvinenia č.: ČVS: PPZ-193/BPK-S-2010 zo dňa 28. 2. 2011. I keď žalovaný porušil svoju povinnosť oznámiť žalobkyňi začatie konania vo veci pozastavenia výkonu správcovskej činnosti, predmetným pochybením jej ako účastníčke konania neodoprel právo oboznámiť sa s podkladom rozhodnutia, pričom k tomuto podkladu sa vyjadrila. Z charakteru predmetného konania, dôvodu jeho začatia, vyjadrení žalobkyne a žalovaného v jeho priebehu je zrejmé, že neexistuje žiaden dôvod domnievať sa, že by žalobkyňa mohla predložiť dôkazný prostriedok, ktorý by poprel existenciu uznesenia o vznesení obvinenia - podkladu pre napadnuté rozhodnutie. Prípadným zrušením napadnutého rozhodnutia z dôvodu formálnej procesnej vady - neupovedomenie o začatí konania by sa dosiahlo len zopakovanie procesu bez privodenia výhodnejšieho rozhodnutia pre žalobkyňu, čo nie je účelom súdneho konania, a preto súd z tohto dôvodu napadnuté rozhodnutie nezrušil.“

Citované odôvodnenie rozsudku krajského súdu (ktorého závery považoval za dostatočné aj najvyšší súd a stotožnil sa s nimi) zohľadňujúce konkrétne okolnosti prípadu, ako i nemožnosť dosiahnuť pre sťažovateľku priaznivejší výsledok zopakovaním správneho konania len v dôsledku uvedeného procesného pochybenia ministerstva spravodlivosti možno podľa názoru ústavného súdu považovať za ústavne akceptovateľné.

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu, pričom v podstatnej časti odôvodnenia uviedol:

„Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzi

a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP). Ak je správne uváženie správneho orgánu v súlade s pravidlami logického uvažovania a ak podmienky správneho uváženia boli zistené úplne a riadnym procesným postupom a právny následok založený rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom, z tých istých skutočností nemôže súd vyvodiť iné alebo opačné závery.

Pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Súd neprihliadne na také porušenie zákona v správnom konaní, ktoré nemohlo ovplyvniť zákonnosť preskúvaného rozhodnutia.

Predmetom konania pred krajským súdom bolo posúdenie zákonnosti postupu správnych orgánov pri rozhodovaní o pozastavení výkonu správcovskej činnosti žalobkyňi podľa § 25 ods. 2 písm. a/ zákona o správcoch, podľa ktorého ustanovenia ministerstvo (spravodlivosti) môže pozastaviť výkon správcovskej činnosti správcovi - fyzickej osobe, ak:

a) orgán činný v trestnom konaní proti nemu vedie trestné stíhanie za úmyselný trestný čin alebo trestný čin, ktorého skutková podstata súvisí s podnikaním. Správny orgán začal konanie na základe oznámenia žalobkyne, že jej bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia pre úmyselný trestný čin súvisiaci s výkonom správcovskej činnosti. Z obsahu uznesenia Prezídia policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Stred ČVS: PPZ-193/BPK-S-2010 vyplýva, že žalobkyňa je stíhaná podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ako obvinená pre skutok právne kvalifikovaný ako pokračujúci obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b/, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b/, písm. h/ Trestného zákona účinného od 1. 1. 2006. Vychádzajúc z obsahu uvedeného uznesenia rozhodlo ministerstvo (spravodlivosti) podľa § 25 ods. 2 písm. a/ zákona o správcoch o pozastavení výkonu správcovskej činnosti žalobkyňi a minister spravodlivosti v konaní o podanom rozklade zamietol rozklad a rozhodnutie o pozastavení výkonu správcovskej činnosti potvrdil. Krajský súd v súdnom preskúvacom konaní nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia zamietol. V odôvodnení rozsudku sa vyporiadal s námietkami žalobkyne, ktoré považoval v danej veci za relevantné.

So závermi krajského súdu sa stotožnil aj najvyšší súd. Správny orgán pri použití diskrečnej právomoci (správnej úvahy) ani podľa názoru odvolacieho súdu nevybočil z medzí, a hľadisk ustanovených zákonom. Správne uváženie správneho orgánu v danej veci je v súlade s pravidlami logického uvažovania. Podmienky správneho uváženia boli zistené úplne a riadnym procesným postupom a právny následok založený preskúmaným rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom. Preto z tých istých skutočností nemohol súd vyvodit' iné alebo opačné závery. Dostatočne sa vypořiadal krajský súd aj s námietkami, ktoré sa týkali neoznámene začatia konania žalobkyne vo veci pozastavenia výkonu správcovskej činnosti, keďže s poukazom na § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala, že rozsudok krajského súdu nie je náležité odôvodnený (v súlade s požiadavkami ustanovenia § 157 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP), tu najvyšší súd pripomína, že obsah základného práva na súdnu ochranu ani práva na spravodlivé konanie nevyžaduje odpoveď na každú otázku účastníka konania ale postačuje odpoveď len na kľúčové právne argumenty. Uvedenú požiadavku rozsudok krajského súdu spĺňa, keď krajský súd posúdil, že správny orgán vyhodnotil v rámci povolenej správnej úvahy zistenú skutočnosť (trestné stíhanie žalobkyne) a z vyhodnotenia vyvodil záver o potrebe pozastavenia výkonu správcovskej činnosti.“

Ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z ústavne významných hľadisk dospel k záveru, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal sa s okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie o zamietnutí jej odvolania. Podľa názoru ústavného súdu právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nie je takým, o ktorom by bolo možné tvrdit', že je svojvoľný či arbitráry. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu postupoval v súlade i so zásadou ústavne konformného výkladu, pretože nepoužil taký výklad dotknutých ustanovení, ktorý by poprel realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky o nesprávnej aplikácii správneho uváženia pri rozhodovaní o pozastavení jej činnosti ako správkyne konkurznej podstaty, ktorú

všeobecné súdu podľa jej názoru riadne neodôvodnili, ústavný súd poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu, v zmysle ktorej *„Voľné uváženie správneho orgánu môže byť preto dôvodom zrušenia preskúmaného rozhodnutia len vtedy, ak sa rozhodnutie prieči zákonu, ak nezodpovedá obsahu spisov, alebo zásadám logického myslenia“* (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžso 21/2008 z 31. marca 2009). Podľa názoru ústavného súdu v právnej veci sťažovateľky uvedené konštatovať nemožno.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa už aj preto, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Na základe uvedeného ústavný súd nezistil v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu porušenie označených práv sťažovateľky, a preto dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014